

Ким Фебер и Йени Педерсен

СВИРЕПА ЗИМА

КИМ ФЕБЕР и ЙЕНИ ПЕДЕРСЕН

СВИРЕПА ЗИМА

Превод от датски: *Ева Кънева*

ИК „ЕМАС“

На Нана, Ада, Лаура и Йон

Kim Faber & Janni Pedersen

VINTERLAND

© Kim Faber & Janni Pedersen og JP/Politikens Hus A/S 2019

Ким Фебер и Йени Педерсен

СВИРЕПА ЗИМА

Превод от датски: *Ева Кънева*

Дизайн на корицата: *Живко Петров*

© ИК „ЕМАС“, 2021

Всички права запазени!

Пролог

Летен зефир облъхва галъвно лицето ѝ. Тя крачи боса по моравата и се чувства лека като перце. Тревата е влажна от роса, из градината чипка кос. Цялата прелива от радост, каквато не помни откога не е изпитвала.

– Аз съм – казва на себе си, без докрай да разбира защо. Усмихва се и го повтаря, защото звуци тъй хубаво. – Аз съм.

В далечината долавя звук. Сякаш някой налага с чук дървена плоскост. Тя се озвърта. Пусто е. Но ето, пак същият звук. Този път се чува по-наблизо. Усеща как я обзема безпокойство, как звукът я сграбчва и я издига. Опитва се да се съпротивлява. Картината на градината постепенно се разпада. Тя посяга да я задържи, но без успех. В бавна възходяща спирала тя се понася през хладни слоеве между сън и реалност и се събужда рязко.

Ококори очи и с разтуптяно сърце се вторачи в мрака. Какво става? Ослуша се. Цареше пълна тишина. Само вятър шумолеше в голите клони на дървото отвън.

Ето го пак онова думкане. Три яростни удара. Най-после съобрази какво става. Някой чукаше на вратата.

Звукът беше необичаен. През четирите години, откакто живееха в тази къща, бе чувала мандалото на вратата едва няколко пъти, защото никой не ги навестяваше. Някога имаха приятели. Вече нямат. Обърна глава към зелените цифри на радиочасовника: 04,16.

„Кой ли ни търси посред нощ?“ – зачуди се тя. Полицията? Преди време ги държаха под око – тя знаеше, – но през последните години престанаха. Тогава кой? Крадец?

Кой крадец ще тръгне да чука?

Пресегна се и разтърси мъжа си. Легнал гърбом към нея, той спеше дълбоко – разбра по хъркащото му дишане. Раздруса го повторно, по-грубо.

– Какво? – измърмори сънливо той.

– Някой чука на вратата. Събуди се, дявол да го вземе! – подкани го тя с неприкрито раздразнение.

Той се обърна с мъка, привдигна грамадното си туловище и се опря на лакти.

– На вратата ли? Какви ги дрънкаш?

Още не се бе разбудил напълно и ломотеше, но тя ясно долови в гласа му беспокойство, а дори и страх. Поклати притеснено глава. Какво, какво беше това среднощно посещение?

– Да, на вратата. Иди да видиш кой е. – Гласът ѝ се пречупи.

С въздишка той провеси крака през ръба на леглото и се изправи. За секунда остана прав и леко се олюя. После си възвърна равновесието и с тежки стъпки излезе в коридора. Затвори вратата зад гърба си.

Тя чу как съпругът ѝ завъртя ключа в бравата. После някой силно блъсна вратата. Глас изрече нещо, тя не разбра какво. Мъжът ѝ изкрешя – и неговите думи не успя да различи. Съдейки по звука, някой го сграбчи, изблъска го назад и с глух кънтекож го прикова насиленствено към стена. Той стенеше от болка.

За секунда тя се вцепени. Усети как паниката склещва диафрагмата ѝ. Къщата им се намираше на уединено място до гората. Най-близката им съседка – впрочем тя никога не бе разговаряла с нея – живееше на няколкостотин метра оттук. При това беше доста възрастна. Каква помощ да чакат от нея?

„Кучетата! – хрумна ѝ. – Кучетата!“

Отривисто дръпна чекмеджето на нощното шкафче и започна да тършува за лютивия спрей. Отметна завивка-

та, скочи от леглото и предпазливо открехна другата врата на спалнята – през нея се влизаше в дневната. Хоризонтът беше чист. Бързо и безшумно, доколкото позволяваха нейните сто и три килограма, се спусна към вратата за терасата.

Тихо натисна дръжката, бутна вратата и изскочи навън. Хукна към кучешката клетка. Изобщо не усещаше хапещия студ и как леденостудените камъчета се врязват в босите ѝ стъпала.

Двете едри, мускулести кучета я видяха, изскочиха от колибата и се разляха бясно. Винаги са били негови и само негови. Тя се боеше от тях. Сега обаче щеше да ги пусне. Сега кучетата щяха да спасят и двамата. Леденият катинар режеше като остър нож още топлите ѝ от съння пръсти, докато тя с разтреперани ръце се мъчеше да отключи, без да изпусне флакона със спрей. Вътре кучетата скачаха нетърпеливо и лаеха. От изплезените им езици хвърчаха късове бяла пяна. Тя дръпна вратата на клетката и отстъпи встрани, за да им направи място. Усети как по тялото ѝ се разлива облекчение.

Някой обаче я сграбчи изотзад, преди да отвори вратата докрай.

Сякаш стегнаха ръцете ѝ в менгеме. Разкрещя се. Още не бе усетила болка от впилите се в плътта ѝ пръсти, когато нападателят я приклещи към вратата на клетката. Бодливата тел се вряза в челото и в бузите ѝ, а кучетата отвъд мрежата скачаха и ръмжаха обезумели. В пàрата от дъха им тя долавяше сладникавата миризма на месоядни животни, а те, изправени на задни крака, се хвърляха настървено, с нокти деряха лицето ѝ и разпаряха нощницата ѝ.

Онзи зад нея притисна тяло в гърба ѝ и я бутна напред, та кучетата да не се измъкнат. Вложи сила, защото животните бяха яки. Натискът изби въздуха от дробовете ѝ и тя

жадно се мъчеше да си поеме дъх. Лицето и гърдите ѝ съмъдяха и тя прохленчи безсилно, когато с периферното си зрение видя как той щракна катинара с една ръка, докато с другата продължаваше да я държи, все едно не е човек, а парцалена кукла. После я дръпна рязко и с отрицателно движение я запокити на земята. Слепоочието ѝ се удари в ледените плочи и за няколко секунди тя изгуби съзнание.

Съвзе се. Установи, че той я е обърнал по корем. Лютивият спрей, сети се тя и ръцете ѝ започнаха трескаво да шарят по земята. Успя да напипа гладкия флакон, но крак затисна ръката ѝ и я настъпи силно. Тя простена от болка. Усети как нещо сграбчи здраво китките ѝ и я вдигна. Отчаяно се мъчеше да намери опора за краката си, та да не увисне с цялата си тежест върху натъртените си рамене и ръце. По цялото ѝ тяло се разпространи тъпа болка.

Все още беше силно замаяна. Раните от одраскането пареха по лицето ѝ. Мъжът я бутна в дневната през вратата на терасата. Тя видя съпруга си, седнал на стол до масата за хранене. На два метра от него стоеше мъж с наложен пистолет.

Какво искаха тези хора? Тя се опита да се успокои. Дали пък въпреки всичко не беше домашен обир? Да искаат само пари. Бижута. Телевизора, компютрите.

Принудиха я да легне по корем. Мъжът, който я беше хванал, пристъпи към чанта до вратата. Тя извърна мъчително глава, за да го следи с очи. Усети го, а сега и го видя: беше грамаден, същински великан.

Той измъкна от чантата руло тиксо и се върна. Коленичи до нея, хвана ръцете ѝ, изви ги на гърба и ги овърза с тиксо. После повтори същата процедура с глазените. Накрая хвана краката ѝ и като чувал с картофи я повлече по килима към другия край на стаята.

Цялото ѝ тяло трепереше от шок, от студ, от страх и от недоумение какво се случва. По бузите ѝ се стичаха

сълзи. Раните от кучешките нокти смъдяха. Мъжът вдигна от пода ролката тиксо, отиде до пленницата, откъсна със зъби парче от лентата и се наведе над главата ѝ. Тя мигом се досети какво се кани да направи той. Сърцето ѝ се разблъска лудешки.

– Недей – примоли му се тя. – Но сът ми е запущен, не мога да дишам през него. Ще се задуша. Моля те... недей...

Той я гледаше бездушно. Невъзмутимо лепна парчето тиксо върху устата ѝ. После откъсна още едно, по-дълго, закрепи го върху вече залепеното и го усуга около главата ѝ.

Тя се бореше с надигащата се паника. Не успееше ли да овладее дишането си, след малко щеше да умре. Едната ѝ ноздра беше напълно запущена. През другата всмукващо възможно повече въздух в дробовете си.

Очите ѝ започнаха да привикват към мрака. Въоръженият с пистолета седеше на дивана. Великанът се бе заел да завързва за стола съпруга ѝ. Широко отворените му очи светеха като светлоотразители в мрака.

– Какво сме направили... – проплака той.

– *Hie?* – Гласът беше нисък и добре модулиран. – *Hie* не сме направили нищо. *Tu* го направи. Нали?

– И ще... ще... – Съпругът ѝ се разрида.

Тя усети как паниката отново я превзема. Лигавицата в здравата ѝ ноздра започна да набъбва и тя всмука отчаяно въздух. Чуваше как кучетата лаят, но не с предишната ярост.

– Питаш какво ще се случи с теб? Дали ще умреш? – Мъжът отстъпи няколко крачки назад да огледа произведението си. – Как мислиш?

Съучастникът му стана от дивана и му подаде нещо. Прът или нещо подобно. Великанът го пое. Претегли го в ръка. Съпругът ѝ кашляше и стенеше хрипливо. Стомахът ѝ се сви от страх.

– А съпругата ми?

Великанът се приближи до нея. Застана съвсем близо. Тя не виждаше лицето му, само краката под глезените. Не смееше да вдигне лице. Той се подпра на пръта – не, не беше прът, а метална тръба. В тъмното металът изглеждаше черен, само в най-долната част на тръбата, точно на височината на очите ѝ, проблясваха пет малки, лъскави успоредни резки, сякаш следи от бичкия. Наподобяваха чертички върху приклада на снайперист – така те отбелязват броя на точните си попадения.

– Тя не е... нищо не е направила – заекна съпругът ѝ. – Нали?

Великанът застина неподвижно. И стоя така цяла вечност. От силния страх тя изгуби контрол над пикочния си мехур и усети как по бедрото и дупето ѝ потече топла урина.

Мъжът се обърна и отиде до масата. Разглеждаше металната тръба. Плъзна длан по нея.

– Въпросът не е само какво си направил. А и кой си. Какво представляваш.

Пробно мъжът тупна няколко пъти тръбата в дланта си. После застана зад съпруга ѝ, който отчаяно, но безуспешно се опитваше да извърти глава, за да види какво се случва зад гърба му. Горната част от тялото му беше здраво прикована към облегалката на стола и той можеше да обърне глава само на деветдесет градуса. Отказа се и хвърли към жена си поглед, побрал безмерна мъка и разкаяние.

– Прости ми – промълви сподавено.

Тя не разбираше защо великанът премята металната тръба. Все още не проумяваше. В продължение на няколко секунди всичко около нея застина. Чуваше се единствено дишането на съпруга ѝ и как вятърът брули дърветата в градината.

Градината. Тя още усещаше росната трева под стъпа-

лата си. Усещане за лято и за радост. Това е просто кошмар, помисли си. Ей сега ще се събудя.

Но великанът сграбчи с две ръце желязната тръба като самурайски меч и мразовит вихър отвя надеждата ѝ. Внезапно тя остьзна, че това не е кошмар, а реалност – и че и двамата ще умрат.

Опита се да изкреши, но викът ѝ замря зад тиксото.

Великанът застана широко разкрачен и леко приклекна. Размаха тръбата пробно, за да се увери, че няма да одраска тавана. После се прицели старателно, вдиша дълбоко, стегна мускулите на мощното си тяло.

И замахна.

Потресена, тя отметна глава настрани, за да избегне гледката. Стисна очи. Но и това не ѝ помогна. Хрущящият сочен звук от череп, който се пръска като презряла диня, проникна неумолимо в съзнанието ѝ.

23. декември

Първа глава

Първите дванайсет тона от „Smoke on the Water“ проникнаха с лекота през глъчката в навалицата. Нилс Кристиансен се вцепени и стрелна съпругата си Сине с поглед, изпълнен със стаено негодувание. Тя избра да пренебрегне най-известния китарен риф в света, съответно и телефона в джоба на палтото си. След десет секунди „Дийп Пърпъл“ отзукаха, Сине си отдъхна с облекчение и се усмихна вяло на съпруга си.

Двойката и двете им деца, Ласе на единайсет и Ане на тринайсет, се намираха в ИКЕА – място, което, меко казано, не се нравеше на Сине.

Проблемът не беше в мебелите и кухненските прибори, нито в рамките за снимки, нито в щорите, нито в кутиите за съхранение... Всичко това ни най-малко не я смущаваше. Въщност никак не се вълнуваше от дизайн. Стига един стол да е удобен за седене и на приемлива цена, Сине би го купила без никакви критични бележки.

Други неща пораждаха неудоволствие у нея. Например, неспособността ѝ да се ориентира в магазина. Каквото и да търсеше, неизменно попадаше в отдела за стайни растения и ароматни свещи.

Но най-непоносима ѝ се струваше клаустрофобичната бълъсканица. Непонятното стълпотворение от хора, които кретат с мудното темпо на прасета към касапин със зашеметяващ пистолет. А на касите, по закона на Мърфи, Сине неизменно се озоваваше на една опашка заедно с двойка от „Норвест“¹, богато накичили всичките

видими участъци на кожата си и с три препълнени пазарски колички.

Фактът, че въпреки всичко се намираше тук, и то точно на двайсет и трети декември, ден преди Бъдни вечер, красноречиво свидетелства каква длъжница е на семейството си. Работеше твърде, твърде много и отдавна престана да води сметка колко отпуск ѝ се полага за извънреден труд. А Нилс отдавна бе престанал да повдига въпроса.

Вчера съпругът ѝ предложи да се разходят до ИКЕА – „Трябва ни нова завеса за банята, опаковъчна хартия и етикети за коледните подаръци“ – и Сине се опита да възрази. Смирено и без да си прави илюзии за успех. Отлично умееше да предвижда кога каузата ѝ е обречена на сигурен провал.

С колкото и голямо нежелание да бе дошла в ИКЕА, сега Сине усещаше, че тук, в отдела за гардероби, вътре в нея нещо се случва. Докато Ласе и Ане разпалено обсъждаха дали след малко в ресторантa да си поръчат кюфтенца с картофено пюре и сметанов сос, или порция рибени филета с пържени картофки и сос тартар, а Нилс с одобрително сумтene отваряше една по една вратите на огромна секция с шкафове от брезов фурнир, Сине усети как напрежението в раменете и тила ѝ се уталожва и за голямо свое учудване установи, че тайнничко се усмихва, застанала насред навалицата в ИКЕА. От щастие, че има такова семейство. Че идва Коледа и ще бъдат заедно. И най-вече от щастие, че е на работа чак на втори януари – толкова далеч напред в бъдещето.

След половин минута мобилният ѝ пак се раззвъня. Пулсът ѝ се ускори. Сине удържа фронта пет секунди и чак тогава се обърна гърбом към мъжа си. Усети погледа му между плешиките си, докато измъкваше телефона от палтото си. Чу го как процежда:

¹ Район в Копенхаген, населен предимно с мигранти. – Бел. прев.

– Ех, да му се не види, Сине...

„Шефа“ – пишеше на екрана. От четири години комисар Ерик Мерлин оглавяваше отдел „Убийства“ в Копенхагенската полиция. Настояваше да го титулуват „началник на Отдела за борба с тежки престъпления срещу личността“, но никой не обръщаше сериозно внимание на изискванията му. Всички го наричаха „шефа на „Убийства“. Или, като Сине, просто Шефа.

Той, разбира се, прекрасно знаеше, че днес тя почива. Явно беше нещо важно. Нещо, заради което щеше да ѝ се наложи да се реваншира на семейния фронт: съсекс, с основно почистване на банята, с нещо наистина полезно. Сине добре си даваше сметка за това още преди да поднесе телефона към ухото си.

В продължение на десет секунди само слуша.

– Идвам след... – Не довърши изречението, защото Мерлин бе прекъснал.

Тя се обърна. Нилс се преструваше на зает. Демонстративно дърпаше чекмеджета и разглеждаше метални подраffтови кошници. Отиде до него и поклати печално глава.

– Обади се Мерлин. Ще се наложи да... случило се е нещо сериозно. Мощна експлозия на „Нютор“...

– На „Нютор“ ли? – Нилс смръщи вежди и посегна към ръката ѝ. – Там няма ли... коледен базар?

В продължение на няколко секунди главата на Сине остана напълно празна. После в стомаха ѝ започна да набъбва топла буца. Горещината плъзна по ръцете и краката ѝ, а сърцето ѝ се разтуптя. Тя изтръгна длан от пръстиите на съпруга си и си запуши устата. Опита се да каже нещо, но не успя да процеди ни дума. Точно днес нейната по-малка сестра Лиса, съпругът ѝ Якоб и двете им невръстни деца възnamеряваха да се поразходят из коледния базар. Внезапно на Сине силно ѝ прилоша, устата ѝ се

наля със слюнка и тя направи отчаян опит да я преглътне, за да не повърне. Днес преди обяд Лиса и семейството ѝ се канеха да разгледат коледния базар на „Нютор“, а дочека бяха канени на гости в дома на Сине и Нилс.

В абсурден опит за екстрено блокиране на ужасявящата реалност умът ѝ смени честотата и за секунда се пренастрои на битова вълна: на печката в кухнята във Венльосе къкри яхния. Изключи ли газта, преди да потеглят към ИКЕА? После обаче страхът се завърна със страшна сила.

– Обадѝ ѝ се – посъветва я Нилс.

Сине извади от джоба мобилния си телефон. Ръцете ѝ трепереха неконтролирамо и тя не улучваше клавиши те. Безпомощно подаде телефона на мъжа си. Той набра Лиса и ѝ го върна.

Сигнал „свободно“. Прозвуча три пъти. После: „В момента няма връзка с този номер“. Сине опита повторно. Резултатът беше същият. Тя започна да диша ускорено.

– Успокой се, Сине. – Нилс обви с ръка раменете ѝ и я отведе до висока табуретка зад едно от информационните гишета в магазина. Тя седна. Бореше се да не заплаче.

– Какво ѝ стана на мама? – Ане и Ласе се приближиха и изгледаха въпросително родителите си.

– Нищо – отвърна Нилс. – Нищо ѝ няма. В града се е случила злополука и майка ви ще... след малко... – Обърна се към Сине. – В момента мрежата е претоварена – обясни тихо. – Затова не можеш да се свържеш.

Сине кимна. Вдиша дълбоко. Трябваше да се овладее. Буцата в стомаха ѝ все още си беше там, но лявото полу-кълбо на мозъка ѝ полека-лека започваше да възстановява нормалното си функциониране. Тя си възвърна способността да говори и да мисли аналитично.

– Спешно ме викат на работа – промърмори. – Ще взема колата, а вие ще се наложи да...

– Не се тревожи – кимна Нилс. – Ще се приберем с такси. – Погледна я настойчиво: – По-добре ли си?

– Да. – Лепна бърза целувка на устните му. Целуна и децата. – ЧАО, хлапета. И да слушате татко.

Сине хукна. Едва се сдържаше да не се разкреши на всички пред нея да не ѝ се пречкат. Като по чудо намери най-прекия път към изхода. Качи се в колата, пое си дълбоко дъх няколко пъти и се опита да отблъсне страха, да бъде разсъдителна и да се съ средоточи върху задачата си.

Четирийсет и две годишната Сине имаше чин полицейски комисар и се намираше почти на върха на пирамидалната телефонна верига, наричана още „каскаден модел“. Копенхагенската полиция активираше веригата само в бедствени ситуации. Каквато беше и настоящата. Позицията на Сине налагаше тя да се обади на трима колеги. Като по чудо успя да се свърже с двама. Вече знаеха за експлозията и пътуваха към местопроизшествието. С третия щеше да се опита да се свърже по-късно. Ако той сам не се появеше на площад „Нютор“, където бе избухнала експлозията.

Сине пак набра сестра си. Отново се включи автоматично съобщение, че в момента не може да се осъществи връзка с избрания номер. Тя стисна волана, кокалчетата ѝ побеляха като тебешир. После три пъти удари бедрото си с юмрук и простена от болка. Включи новините по „ТВ 2“ на мобилния и го подпря изправен на арматурното табло пред волана. Поклати глава, ядосана на себе си. Докога ще отлага да си купи поставка за телефон и слушалки с блутут? Видимо шокирана и леко разчорлена, водещата на новините дрънкаше общи приказки, колкото да запълни ефирното време, защото явно не разполагаше с конкретна информация за инцидента. На площад „Нютор“ е избухнала мощна експлозия, прочете водещата няколко пъти от публикация на копенхагенската поли-

ция в Туитър. Полицейски и медицински екипи вече са на място. Актуална информация по случая ще бъде оповестена своевременно на официалната страница на полицията в социалната мрежа.

За момента беше известно само това.

С изключение на полицейските коли и линейките, лежащи към центъра, трафикът изглеждаше удивително нормален. Мобилният на Сине пак се раззвъня. Сърцето ѝ подскочи. Търсеше я Ерик Мерлин. Тя прие разговора и стисна апаратата между лявото си ухо и лявото си рамо.

– Шефе?

– Къде си?

– Пристигам след десет минути. Че и по-малко.

– Сине, побързай. Лошо е.

Гаденето се завърна. Отби в бензиностанция до „Вестерпорт“ и няколко секунди седя в опит да се вземе в ръце. После слезе и влезе в бензиностанцията. Очертаваше се дълъг ден. А навярно – и дълга нощ. Купи дъвки, лакрицови парички, желирани бонбони и бутилка сок от джинджифил, ябълка и ягода. И кутия пълномаслено мляко. Кафемашините в Главното управление приготвяха уникално гаден бъркоч, който само на цвят наподобяваше кафе. Сине съумяваше да прокара тази помия само ако щедро я смеси с мляко.

До Централната гара се размина с няколко полицейски коли с включени светлини и сирени на път към Средновековния град. Едва се сдържа да не завие наляво и да ги последва към „Нютор“, за да потърси сестра си.

По улица зад Глиптотеката¹ качи колата си наполови-

¹ Или Новата глиптотека на Карлсберг – художествен музей в Копенхаген, създаден през XIX век от Карл Якобсен (1842-1914), син на основателя на прочутата пивоварна „Карлсберг“. Експозициите на Новата глиптотека включват произведения на изкуството от Древен Египет, Древна Гърция и Древен Рим, около тридесет